

ΕΤΟΣ 71ον

29 Οκτωβρίου 2023

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 44 (3674)

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗ

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν παρούσα περικοπή ἀπό τήν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολή του μᾶς βοηθᾷ νά ἐννοήσουμε ὅτι τό μυστήριο τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό μυστήριο τῆς ζωῆς καί τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιά τόν κόσμο. «Ἐχω σταυρωθεῖ μαζί μέ τόν Χριστό μᾶς λέγει. Καί δέν ζῶ πιά ἐγώ, ἀλλά ζεῖ μέσα μου ὁ Χριστός. Καί τήν ζωή πού ζῶ τώρα στό σῶμα, τήν ζῶ μέ τήν πίστη στόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, πού μέ ἀγάπησε καί παρέδωσε τόν ἑαυτό του πρὸς χάρη μου».

Ὁ Παῦλος μέ τήν δική του θέληση συσταυρώνεται μέ τόν Χριστό. Καθότι τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ, καί ιδιαίτερα ὁ Σταυρός καί ὁ θάνατός Του, εἶναι ἀδιανόητα χωρίς τόν σεβασμό τῆς ἀνθρώπινης ἐλευθερίας· καί ἡ ἀποδοχή τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ ἔχει ὡς προϋπόθεση τήν ἐλευθερία (Ματθ. 16,24). Καί ἔπειτα, ὁ Σταυρός καί ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἀτομικά ἐπεισόδια, ἀλλά γεγονότα μέ πανανθρώπινες καί κοσμικές διαστάσεις.

Καταργοῦν τόν κόσμο τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου καί εἰσάγουν τήν καινή κτίση, ἀφοῦ μέ τήν ὑπακοή τοῦ Χριστοῦ «μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ» (Φιλιπ. 2,8), ἀνυψώθηκε ἡ ἀνθρώπινη φύση στήν δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἐπομένως, ἡ συσταύρωση τοῦ Παύλου μέ τόν Χριστό σημαίνει τήν γέννηση τοῦ καινούργιου ἀνθρώπου καί τήν νέκρωση τοῦ παλαιοῦ· τήν φανέρωση τῆς καινῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καί τήν κατάργηση τῆς παλαιᾶς.

Ὁ Χριστός, ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου

Ἡ δυνατότητα, τό χάρισμα νά ζεῖ ὁ Χριστός μέσα μας εἶναι ἀποτέλεσμα καί καρπός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι «Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί μένει, καγώ ἐν αὐτῷ» (Ἰωάν. 6,56). Πρόκειται περὶ ἀληθινῆς

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Γαλ. β' 16-20)

Σωτηρία ἐν Χριστῷ

Ἀδελφοί, εἰδότες ὅτι οὐ δικαιοῦται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου ἐὰν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεῦσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου, διότι οὐ δικαιωθήσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σὰρξ. Εἰ δὲ ζητοῦντες δικαιωθῆναι ἐν Χριστῷ εὐρέθημεν καὶ αὐτοὶ ἁμαρτωλοὶ, ἄρα Χριστὸς ἁμαρτίας διάκονος; Μὴ γένοιτο. Εἰ γὰρ ἂ κατέλυσα ταῦτα πάλιν οἰκοδομῶ, παραβάτην ἐμαυτὸν συνίστημι. Ἐγὼ γὰρ διὰ νόμου νόμῳ ἀπέθανον, ἵνα Θεῷ ζήσω. Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὁ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἐαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

κοινωνίας καὶ ἐνώσεως μέ τόν Χριστό, μέ τό ἀναστημένο καὶ τεθεωμένο Σῶμα Του, «εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον». Ὅμως, τί σημαίνει γιά τόν Ἀπόστολο νά ζεῖ ὁ Χριστός μέσα του;

Ἐπιγραμματικά, θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι σημαίνει τό νά φέρει εἰς πέρας τό ἀποστολικό του ἔργο, δηλαδή νά κηρύξει τόν Ἐσταυρωμένο καὶ Ἀναστάντα «ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν» (Ρωμ. 1,5), γιά νά ἀποδεχθῶν τό Εὐαγγέλιο ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς καὶ ἔτσι νά δοξασθεῖ τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Σημαίνει μέσα ἀπό τήν δική του ἀδυναμία καὶ ἀσθένεια νά φανερώνεται στήν πληρότητά της ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ (Β' Κορ. 12,9) καὶ νά χαίρεται γιά τὰ παθήματά του, τίς ὕβρεις, τίς θλίψεις, τούς διωγμούς πού πέρασε γιά χάρι τοῦ Χριστοῦ. Σημαίνει ὅτι ὁ λόγος τοῦ Παύλου εἶναι λόγος Χριστοῦ, οἱ σκέψεις, οἱ ἐνέργειες, οἱ αἰσθήσεις εἶναι τοῦ Χριστοῦ λόγος, σκέψεις, ἐνέργειες, αἰσθήσεις. Σημαίνει ὅτι ὁ Παῦλος εἶχε «νοῦν Χριστοῦ» (Α' Κορ. 2,16). Ἀναλύοντας ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς αὐτήν τήν φράση τοῦ Ἀποστόλου «ἡμεῖς δὲ νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν», παρατηρεῖ ὅτι ὁ νοῦς Χριστοῦ πού ἀποκτοῦν οἱ Ἅγιοι, δέν καταργεῖ τόν ἀνθρώπινο νοῦ, ἀλλά τόν λαμπρύνει καὶ τόν κάνει χριστοειδῆ. Καί συνεχίζει ὡς ἐξῆς· «Νοῦν γάρ ἔχειν Χριστοῦ ἔγωγέ φημι, τόν κατ' αὐτόν νοοῦντα, καὶ διά πάντων αὐτόν νοοῦντα». Δηλαδή νοῦν Χρι-

Ἀπό τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΧΕΛΟΥ ΕΥΘΥΜΙΟΥ (†)

ΨΑΛΩ ΤΩ ΘΕΩ ΜΟΥ

Θεολογικά σχόλια στοῦς Ψαλμούς
(Α' ἐκδ., σῆμα 21x24 ἑκατ., σελ. 264)

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἐπειδὴ ξέρομε ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν σώζεται ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὴν πίστη στὸν Ἰησοῦ Χριστό, γι' αὐτό καί ἐμεῖς πιστέψαμε στὸν Ἰησοῦ Χριστό γιὰ νὰ σωθοῦμε μὲ τὴν πίστη στὸν Χριστό καί ὄχι ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου, γιὰτί ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου κανεὶς ἄνθρωπος δὲν πρόκειται νὰ σωθεῖ. Καί ἂν στὴν προσπάθειά μας νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τὸν Χριστό, βρεθήκαμε καί ἐμεῖς ἁμαρτωλοί, αὐτό σημαίνει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι διάκονος τῆς ἁμαρτίας; Ὅχι βέβαια. Γιατί, ἂν ὅ,τι γκρέμισα τό ξανακίττω, τότε ἀποδεικνύομαι ὅτι διέπραξα παράβαση πού τό γκρέμισα. Γιατί μέσω τοῦ νόμου ἐγὼ πέδανα γιὰ τὸν νόμο, γιὰ νὰ ζήσω μὲ τὸν Θεό. Ὁ παλαιός μου ἑαυτός σταυρώθηκε μαζί μὲ τὸν Χριστό καί ἔτσι πλέον δὲν ζῶ ἐγώ, ἀλλὰ μέσα μου ζεῖ ὁ Χριστός. Αὐτό πού ζῶ μέσα μου τώρα, τό ζῶ μὲ τὴν πίστη στὸν Υἱό τοῦ Θεοῦ πού μὲ ἀγάπησε καί παραδόθηκε γιὰ μένα στὸν θάνατο.

(Ἀπὸ τὴ νέα ἔκδοση: Ἡ Καινὴ Διαθήκη, τὸ πρωτότυπο κείμενο μὲ νεοελληνικὴ ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

στοῦ ἔχει ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος νοεῖ ὅμοια μὲ τὸν Χριστό καί ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος νοεῖ μέσω τῶν πάντων τὸν Χριστό.

Ζωὴ ἐσταυρωμένη

Ὁ Παῦλος στὴν συνέχεια τῆς περικοπῆς μας ὑπενθυμίζει στοὺς Γαλάτες ὅτι μπροστά στά μάτια τους ζωγράφισε μὲ τό κήρυγμά του τόσο ζωντανά τὸν Ἰησοῦ Χριστό ἐσταυρωμένο (Γαλ. 3,1). Ὡς ἐκ τούτου, ὅλοι οἱ πιστοὶ μὲ τὴν ἀποδοχὴ τοῦ κηρύγματος τῆς σωτηρίας, μὲ τό Βάπτισμά μας «εἰς Χριστόν», μὲ τό Χρίσμα τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί μὲ τὴν συμμετοχὴ μας στὴν θεία Εὐχαριστία, τὸν Χριστό ὀφείλομε νὰ φέρουμε στὴν καρδιά, τὸν νοῦ, τὴν συνείδηση, τὴν ὑπαρξὴ μας ὁλόκληρη.

Δηλαδή μὲ τὴν προσευχή, τὴν μετάνοια, τὸν εὐαγγελικό τρόπο ζωῆς καί τὴν πνευματικὴ ἐγρήγορη νὰ ἐνεργοποιήσουμε τὴν χάρη τοῦ Βαπτίσματος, νὰ συνεργήσουμε στὴν καρποφορία τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού μᾶς χορηγεῖ ὁ Θεός, νὰ ἀφήσουμε τὸν Χριστό τῆς θείας Εὐχαριστίας νὰ φανερώνεται στὴν ζωὴ μας καί νὰ γίνεται καί σέ ἐμᾶς, ὅπως καί στὸν Παῦλο, φῶς, νοῦς, σκέψη, αἴσθηση, θέληση, ἐνέργειες, πράξεις, ζωὴ, «τά πάντα καί ἐν πᾶσι Χριστός» (Κολ. 3,11). Ὡστε καί ἡ δικὴ μας ζωὴ, ὅπως τοῦ Παύλου, νὰ βασίζεται στὴν πίστη μας στὸν Υἱό τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποῖος μᾶς ἀγάπησε καί πέθανε ἐκουσίως γιὰ ἐμᾶς, καί νὰ ἀκτινοβολοῦμε τό φῶς καί τὴν δύναμη τῆς ταπεινώσεως καί τῆς ἀγάπης Του πρὸς πάντας.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

29 Ὀκτωβρίου 2023: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ

Ἀναστασίας ὁσιομάρτυρος τῆς Ρωμαίας (γ΄ αἰ.). Ἀβραμίου ὁσίου († 360).

Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστολος: Γαλ. β΄ 16-20 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. η΄ 41-56.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 5 Νοεμβρίου, Ε΄ Λουκᾶ.

Ἀπόστολος: Γαλ. ζ΄ 11-18 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ις΄ 19-31.

Ἀπό τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΧΡΗΣΤΟΥ ΣΠ. ΒΟΥΛΓΑΡΗ,

Ὁμοτ. Καθηγ. Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

**ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ ΥΠΟΜΝΗΜΑ
ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ**

(Α΄ ἔκδ., σχῆμα 17x24 ἑκατ., σελ. 864)

Ὁ Ὁμότιμος Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Χρῆστος Βούλγαρης, μέ τῆ μακρά ἐπιστημονικῆ ἐνασχόλησίν του μέ τήν ἐρμηνεία τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὑπομνηματίζει τό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιον.

Νέα ἔκδοσις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ Δ. ΚΑΡΣΙΩΤΗ

Ἡ ΣΥΝΟΔΟΣ ΦΕΡΡΑΡΑΣ-ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ

ἈΠΟ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ ΟΡΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΡΤΗΣΕΩΣ ΑΥΤΟΥ

(Σχῆμα 17x24 ἑκατ., σελ. 608)

Μιά ἐμβριθῆς ἱστορικο-φιλολογικῆ μελέτη, μέ τήν ὁποία καλύπτεται ἕνα μεγάλο κενό στήν ἐλληνογλώσση βιβλιογραφία μέ ἀντικείμενο τῆ Σύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας (1438-1439), ἡ ὁποία ἐπέδρασε καταλυτικά στό βυζαντινόν γίνεσθαι, διχάζοντας τήν Ὁρθόδοξή Ἐκκλησία, τόν πολιτικό καί πνευματικό κόσμον, ἀλλά καί τήν κοινωνία στίς κρίσιμες μάλιστα τελευταῖες στιγμές τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Ὁ ἐρευνητής παρουσιάζει καί ἀναλύει τίς συνέπειες ἀπό τήν ὑπογραφή τοῦ Ἐνωτικοῦ Ὁρου ἕως καί τήν ἐπίσημη κατάργησίν του ἀπό τήν Πανορθόδοξο Σύνοδο τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1483-1484 ἐπί τῆ βάσει τῶν βυζαντινῶν πηγῶν.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr